

Τα Διοικητικά Συστήματα Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης Συνταγματικές και Νομοθετικές ρυθμίσεις Νεότευκτες προσεγγίσεις

Της κυρίας Αρτ. ΣΑΒΒΙΔΟΥ

Δικηγόρου

Α. Γενική προσέγγιση

Η μελέτη των τεχνικών, μεθόδων και συστημάτων οργάνωσης των διαφόρων κοινωνικών μορφωμάτων, από τις πρώιμες ιστορικές περιόδους μέχρι σήμερα, οδηγεί σε σειρά ετερόκλητων διαπιστώσεων, συμπερασμάτων και παραδοχών, συνυφασμένων με πλήθος παραμέτρων.

Μεταξύ των τελευταίων συγκαταλέγονται, μεταξύ άλλων, φυλετικές, εθνολογικές, βιολογικές, γεωγραφικές, κλιματολογικές, θρησκευτικές, πολιτιστικές, οικονομικές, πληθυσμιακές κ.ά. παράμετροι, ποιοτικώς και ποσοτικώς ασύμμετρες, οι οποίες σε μικρό ή μεγάλο βαθμό επηρέαζαν τον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας των ανθρωπίνων κοινωνικών σχηματισμών, καθώς και την «παραγωγή» των κατά περιόδους ισχυσάντων κανόνων Δικαίου και απονομής Δικαιοσύνης, αρχής γενομένης με άγραφους και εν συνεχεία με γραπτούς¹, ιδίως μετά την επινόηση των Κωδικών Επικοινωνίας και την πληρέστερη συνειδητοποίηση της ανάγκης συμβίωσης με άλλα άτομα².

Πρέπει εδώ να σημειωθεί, ότι η συστηματική μελέτη των επί μέρους πτυχών και προβλημάτων του Δικαίου εμφανίζεται κατά τους χρόνους της Ελληνικής Κλασικής Αρχαιότητας.

¹ Βλ. ΣΟΦΟΚΛΗΣ: Αντιγόνη, 456: Ου γαρ τι νυν γε κ' α χθές, αλλά αεί ποτέ ζη τούτο, κ' ουδείς οίδεν εξ ότου 'φάνη. ΠΛΑΤΩΝ: Όροι, 414: Δίκαιον νόμου τάγμα ποιητικόν Δικαιοσύνης. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: Ηθικά Νικομάχεια, 1129: Το μεν Δίκαιον άρα το νόμιμον και το ίσον.

² Βλ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ: Πολιτικά Ι, 1: Άνθρωπος άπολις διά φύσιν, ου διά τύχην ή θηρίον ή θεός. Άνευ φίλων ουδείς έλοιτ' αν ζην, έχων τα λοιπά αγαθά πάντα.

Υπ' αυτή την παραδοχή, ως συνακόλουθο στοιχείο, θεωρείται και «η ανάπτυξη» της πτυχής εκείνης του Δικαίου, η οποία άπτεται της οντότητας της Πόλης, της Πόλης / Κράτους, του Κράτους, υπό την τρέχουσα έννοια του όρου, και, βεβαίως των εκφραστών της τεκμαιρόμενης βούλησης αυτής της οντότητας, των Οργάνων της, συλλογικών ή μονομελών.

Με την πάροδο των καιρών, τα συναφή με την έννοια του Δικαίου και της οργάνωσης των ανθρωπίνων Κοινωνιών θέματα απετέλεσαν αντικείμενα συνεχών, συστηματικών και ενδεδειγμένων μελετών ετερόκλητης προσέγγισης³.

B. Η τρέχουσα πρακτική: Έμφαση σε Συνταγματικές ρυθμίσεις

Τα συστήματα οργάνωσης και λειτουργίας των σύγχρονων Κρατών δυτικού τύπου είναι πολλά και ποικίλα, η κεντρική όμως φιλοσοφία, η οποία τα διέπει είναι η αρχή της αποκέντρωσης των κρατικών εξουσιών και η άσκησή τους σε χωρικό επίπεδο όσο το δυνατόν πλησιέστερο προς τον τόπο διαμονής των Πολιτών, είτε υπό Οργάνων, (Συλλογικών ή Μονομελών του Κράτους), είτε υπό Αιρετών Οργάνων (Συλλογικών ή Μονομελών)⁴ κ.ά.

Η μεγάλη «ποικιλία» συστημάτων οργάνωσης, διοίκησης και λειτουργίας Κρατών είναι απόρροια παραγόντων κοινωνικών, οικονομικών, γεωγραφικών, ιστορικών, πολιτικών επιλογών, πληθυσμιακών, φυλετικής σύνθεσης του πληθυσμού, άλλων ιδιαιτεροτήτων, διαθέσιμων στελεχών⁵ κ.ά.

Η γενική διαπίστωση, πάντως, η οποία προκύπτει εκ της μελέτης αυτών των συστημάτων σε εθνικό επίπεδο είναι, ότι όλα σχεδόν περιλαμβάνουν τις σχετικές ρυθμίσεις σε επίπεδο Συντάγματος.

Το γεγονός αυτό πρέπει να ερμηνευθεί ως δηλωτικό όχι μόνον της ιδιαίτερης σημασίας, την οποία προσέδωσαν κατά καιρούς οι

³ Συστηματικές προσεγγίσεις καταγράφονται σε Κράτη της Δύσης ήδη από τον 17^ο μ.Χ. αιώνα: Σχολή του Φυσικού Δικαίου (17^ο μ.Χ. αιώνας), Ιστορική (Γερμανική) Σχολή (19^ο μ.Χ. αιώνας) κ.ά.

⁴ Βλ. περί Κύπρου: Ν. 111/1985 περί Δήμων (αντικατέστησε την προϊσχύσασα νομοθεσία, έχει τροποποιηθεί με 25 μεταγενέστερους νόμους). Ν. 86(1)1999 περί Κοινοτήτων. Το έτος 1981 συνεστήθη η Ένωση Δήμων και το έτος 1992 η Ένωση Κοινοτήτων. Άλλα στοιχεία σε επόμενη παράγραφο

⁵ Βλ. επί του θέματος: R. NOE, J. HOLLENBECK, B. GERHART, P. WRIGHT, Κ. ΓΕ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ, Β. ΔΕΛΗΘΕΟΥ: Διαχείριση Ανθρωπίνων Πόρων, Τόμοι 2, Αθήναι, 2007.

Συντάκτες των επί μέρους εθνικών Συνταγμάτων στα θέματα των συστημάτων οργάνωσης και διοίκησης των Εθνικών Διοικήσεων και των Τοπικών Δομών, αλλά και ως έκφραση της επιθυμίας τους τα επιλεγέντα σε επίπεδο Συντάγματος συναφή συστήματα να είναι μακρόβια.

Η μακροβιότητα των συστημάτων, ως γνωστόν, δεν εξασφαλίζεται μόνον εκ της αναγκαιότητας εφαρμογής σταθερού συστήματος οργάνωσης ενός Κράτους, αλλά και εκ του βαθμού δυσκολίας ευχερούς και συχνής αναθεώρησής τους και τροποποίησής τους, δυσκολίας την οποία προσπορίζει μόνον η αναφορά τους σε Συνταγματικά κείμενα, τα οποία τροποποιούνται κατά κανόνα κατά ειδική διαδικασία, ιδιαιτέρως χρονοβόρα.

Ακόμη, δεν πρέπει να θεωρηθεί τυχαίο το γεγονός, ότι πολλά κράτη, μερικά μάλιστα με μακρά διοικητική παράδοση, όπως π.χ. η Αυστρία, το Βέλγιο, η Γαλλία, η Δανία, η Ισπανία, η Ιταλία, το Λουξεμβούργο, η Ουγγαρία, η Πολωνία, η Σουηδία, η Φινλανδία, περιλαμβάνουν στα οικεία Συντάγματα ρυθμίσεις, τόσο για θέματα Αποκέντρωσης της Δημόσιας Διοίκησης, όσο και για ζητήματα Τοπικής Αυτοδιοίκησης.

Μερικά μάλιστα εξ αυτών έχουν προχωρήσει ακόμη περισσότερο στην εφαρμογή καινοτόμων ρυθμίσεων επί θεμάτων Διοικητικής Αποκέντρωσης, όπως π.χ. η Γαλλία, η οποία, όχι μόνον οργανώνει την Διοίκηση του Κράτους με βάση τις αρχές της Αποκέντρωσης, αλλά προβλέπει και ειδική οικονομική προικοδότηση της προσπάθειας των διαφόρων εντεταλμένων συναφώς Οργάνων για την πραγμάτωσή της.

Ποικίλος, εξ άλλης πλευράς, είναι και ο βαθμός πλήρους και επιτυχούς εφαρμογής αυτών των συστημάτων υπό των διαφόρων Κρατών, συναρτώμενος με πλήθος άλλων ενδογενών ή εξωγενών παραγόντων, όπως π.χ. πληθυσμιακής σύνθεσης, παγκοσμιοποίησης κ.ά., παρά το γεγονός, ότι πιθανόν να διέπονται από τις ίδιες «αρχές», (π.χ. της ιδέας της αποκέντρωσης).

Σε σχέση με την τελευταία⁶, την παγκοσμιοποίηση, η οποία ορίζεται ως σύνολο φαινομένων, τα οποία προκύπτουν από το συνεχώς μεγαλύτερο άνοιγμα των εθνικών οικονομιών σε κεφάλαια και

⁶ Βλ. άλλα στοιχεία στο: B. GUILLOCHOV: La globalization. LAROUSSE, Paris, 2006, p. 7 (Μετάφρ.)

εμπορεύματα προερχόμενα εκ του εξωτερικού, (εντατικοποίηση των διεθνών εμπορικών σχέσεων), φαίνεται, ότι δεν έχουν παρατηρηθεί μέχρι τούδε επιρροές της επί των διοικητικών συστημάτων ή των αρμοδιοτήτων των Τοπικών Δομών διαφόρων Κρατών.

Γ. Οι επί μέρους ρυθμίσεις

Στις επί μέρους ρυθμίσεις κατά Κράτος, οι οποίες ακολουθούν, προτάσσονται οι συνταγματικές και ακολουθεί ενδεικτική παράθεση άλλων νομοθετικών ρυθμίσεων και στοιχείων.

Αυστρία

Ο πληθυσμός της Αυστρίας ανήρχετο το έτος 2012 σε 8.500.000 κατοίκους.

Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν ανήλθε το ίδιο έτος σε 423.000.000.000 δολλ. (έναντι 398.000.000.000 του προηγούμενου έτους), το κατά κεφαλήν Α.Ε.Π. σε 49.900 δολλ., ο ρυθμός ανάπτυξης σε 1,3% και ο πληθωρισμός σε 1,3%.

Το ισχύον από του έτους 1920 Σύνταγμα της Αυστρίας, (όπως αυτό έχει τροποποιηθεί κατά περιόδους - τελευταία τροποποίηση το έτος 1979-), οριοθετεί (άρθρο 11) το πολίτευμά της ως Κοινοβουλευτικό, με εμφανή στοιχεία Προεδρικής Δημοκρατίας και Ομοσπονδιακή Βουλή εκ δύο Σωμάτων: το Εθνικό και το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο. Εκ παραλλήλου, αναγνωρίζει στα εννέα Κρατίδιά⁷ της Νομοθετική και Εκτελεστική Εξουσία και επιφυλλάσσει υπέρ των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης σειρά αρμοδιοτήτων, ασκουμένων αυτοτελώς.

Ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας εκλέγεται με άμεση καθολική ψηφοφορία.

Το Εθνικό Συμβούλιο αποτελούν 183 Μέλη εκλεγόμενα με άμεση καθολική ψηφοφορία για 4 έτη, ενώ στο Ομοσπονδιακό Συμβούλιο μετέχουν αντιπρόσωποι εκλεγόμενοι από τις επί μέρους Βουλές των Κρατιδίων⁸.

Το Διοικητικό Σύστημα του Κράτους περιλαμβάνει τρία επίπεδα: την Ομοσπονδία, τα 9 Κρατίδια και την Τοπική Αυτοδιοίκηση (Νομαρχίες, Δήμοι), με κατανομή των Νομοθετικών και Διοικητικών αρμοδιοτήτων μεταξύ των δύο πρώτων επιπέδων.

⁷ Βλ. και: EUROPEAN INSTITUTE OF PUBLIC ADMINISTRATION: Study on the use of the common Assessment Framework in Europe. Luxembourg, 2005.

⁸ Βλ. άλλα στοιχεία στο: THE ECONOMIST: The World in 2012. London, p. 98.

Κάθε Κρατίδιο έχει ίδιο Σύνταγμα, Βουλή και Κυβέρνηση, ίδιες αρμοδιότητες και κατά περίπτωση πρόσθετες αρμοδιότητες, ανατιθέμενες υπό της Ομοσπονδίας εντός των πλαισίων της λεγόμενης «Ενδιάμεσης Διοίκησης».

Κατά την τελευταία τριετία επιχειρείται από τα Κρατίδια εκσυγχρονισμός των Δημοσίων Υπηρεσιών τους μέσω ειδικού προγράμματος εισαγωγής οργανωτικών αλλαγών (Common Assessment Framework).

Ο Θεσμός της Τοπικής Αυτοδιοίκησης έχει εισαχθεί στην Αυστρία ατύπως το έτος 1849 και τυπικώς το έτος 1862, του ισχύοντος Συντάγματος προβλέποντος, όπως έχει ήδη αναφερθεί, τις αρμοδιότητες των Τοπικών Αρχών.

Οι 14 Νομαρχίες και οι Δήμοι, ανερχόμενοι σε 2.300, λειτουργούν και υπό την ιδιότητα Εκτελεστικών Οργάνων της Ομοσπονδίας και των επί μέρους Κρατιδίων ενώ διαθέτουν εκ παραλλήλου αυτοτελή αντινομία για σειρά θεμάτων, όπως π.χ. Οικονομικής Πολιτικής, Εμπορίου, Βιομηχανίας, Αγροτικής Πολιτικής, Τουρισμού, Εκπαίδευσης, Υγείας, Πολεοδομίας κ.ά.

Σημειώνεται, ότι το καθεστώς των Δήμων⁹ προσδιορίζεται κυρίως υπό των Κρατιδίων, με έκδοση σχετικών νόμων, ιδίως μετά το έτος 1945, μερικοί των οποίων αναφέρονται εν συνεχεία:

Κρατίδιο: WIEN 33/1976, 19/1977, 12/1978. BURGENLAND 39/1965, 56/1970. KARNTEN 4/1973, 12/1979, NIEDEROSTERREICH 1025D/1977. OBEROSTERREICH 42/1169, 46/1970. SALZBURG 20/1973, 56/1977. STEIERMARK 27/1973, 15/1976. TIROL 53/1975, 7/1979. VORARLBERG 3/1971.

Με βάση αυτές τις ρυθμίσεις ανώτατο Όργανο λήψης αποφάσεων εντός των Δήμων είναι το Δημοτικό Συμβούλιο, ενώ άλλα Όργανα είναι ο Δήμαρχος, (εκλέγεται από τα Μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου), η Γερουσία Πόλης κ.ά.

Οι Οργανισμοί Τοπικής Αυτοδιοίκησης έχουν την δυνατότητα να συνάπτουν συμφωνίες με όμορα Κράτη υπό την εποπτεία της Κεντρικής Κυβέρνησης.

⁹ Βλ. και: E. SEJREK, M. FACHING: Common Assessment Framework in the Wien city. First European Event. Rome, Nov. 2003.

Τα έσοδα όλων των επιπέδων προέρχονται εκ κρατικών ενισχύσεων, εξ αποκλειστικών φόρων ανά επίπεδο και εκ φόρων κατανεμομένων αναλογικώς, εξ άλλων πηγών.

Εκ των φόρων, οι οποίοι επιβάλλονται υπό των Δήμων, αναφέρονται εδώ ο έγγειος φόρος, ο φόρος επί των μισθών, ο φόρος επί των πωλουμένων ποτών, ο φόρος επί εμπορικών δραστηριοτήτων κ.ά.

Βέλγιο

Ο πληθυσμός του Βελγίου ανήρχετο κατά το έτος 2012 σε 10.700.000 κατοίκους.

Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν ανήλθε κατά το ίδιο έτος σε 521.000.000.000 δολλ. (έναντι 465.000.000.000 του προηγούμενου έτους), το κατά κεφαλήν Α.Ε.Π. σε 48.890 δολλ., ο ρυθμός ανάπτυξης σε 1,4% και ο πληθωρισμός σε 2,6%¹⁰.

Το ισχύον Σύνταγμα του Βελγίου, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί κατά περιόδους (τελευταία αναθεώρηση το έτος 1980) προβλέπει (άρθρα 25 - 31, 108, 108 δις, 108 τρις, 109), ότι το πολίτευμα του Βελγίου είναι Βασιλευομένη Δημοκρατία με την μορφή Ομοσπόνδου Κράτους από το έτος 1993, απαρτιζομένου υπό (πληθυσμιακών) Κοινοτήτων και (Διοικητικών) Περιφερειών και τέσσερα επίπεδα Διοίκησης:

Ομοσπονδιακό Κράτος, 14 Υπουργεία, Κεντρική Διοίκηση.

Περιφέρειες / Κοινότητες, τρεις, Ολλανδόφωνη, (βορράς), Γαλλόφωνη (νότος), Γερμανόφωνη (πληθυσμός κάτω των 100.000 ατόμων).

Η Περιφέρεια των Βρυξελλών περιλαμβάνει 19 Δήμους, συγκεντρώνει το 1/10 του συνολικού πληθυσμού του Κράτους και έχει δύο επίσημες γλώσσες, την γαλλική και την φλαμανδική, (παρά το γεγονός, ότι το μεγαλύτερο τμήμα του πληθυσμού της είναι γαλλόφωνο).

Η Περιφέρεια της Βαλλωνίας περιλαμβάνει 5 Επαρχίες και 262 Δήμους, με κατοίκους κυρίως γαλλόφωνους και την γερμανόφωνη Κοινότητα.

Τέλος, η Φλαμανδική Περιφέρεια περιλαμβάνει 5 Επαρχίες και 308 Δήμους, με κατοίκους κυρίως φλαμανδόφωνους.

¹⁰ Βλ. άλλα στοιχεία: THE ECONOMIST: The World in 2012. London, p. 98.

Οι Περιφέρειες¹¹ ασκούν αρμοδιότητες κατά παραχώρηση από την Κεντρική Κυβέρνηση και αρμοδιότητες αποκλειστικές εκχωρούμενες σε αυτές διά νόμου.

Μεταξύ των αρμοδιοτήτων εν γένει των Περιφερειών περιλαμβάνονται θέματα ποιότητας ζωής, περιβάλλοντος, χωροταξίας, ενέργειας, βιομηχανικής πολιτικής, μεταφορών, διοικητικής εποπτείας επί των Επαρχιών και Δήμων κ.ά.

Υπό πληθυσμιακή άποψη η γαλλόφωνη κοινότητα περιλαμβάνει τις Επαρχίες της Βαλλωνίας, (πλην μερικών γερμανόφωνων Δήμων), και μεγάλο τμήμα των Βρυξελλών.

Η Φλαμανδική Κοινότητα περιλαμβάνει τις Επαρχίες της Φλαμανδίας και τμήμα των Βρυξελλών.

Η γερμανόφωνη Κοινότητα, τέλος, περιλαμβάνει τους Δήμους της Επαρχίας Λιέγης.

Με τα αναφερθέντα δεδομένα και υπό τεχνική άποψη, το οργανωτικό σχήμα του Βελγίου είναι σύστημα πολυβάθμιας Τοπικής Αυτοδιοίκησης, περιλαμβάνουσας τρία επίπεδα: Περιφέρειες, Επαρχίες, Δήμους.

Ιδιαιτερότητα του διοικητικού συστήματος του Κράτους αποτελούν οι Περιφερειακές Ενότητες Βάσης, περιλαμβάνουσες τις τρεις Περιφέρειες και οι Εδαφικές Ενότητες Βάσης, οι οποίες συγκροτούνται από Ομοσπονδίες Δήμων, (οι οποίες είναι Δημόσια Αρχή προερχόμενη από ενώσεις Δήμων), Μείζονες Περιοχές, (Agglomeration, η οποία είναι Δημόσια Αρχή, περιλαμβάνουσα πόλη και τις περί αυτήν περιοχές), Δήμους και τις υποδιαιρούμενες σε Διαμερίσματα και Καντόνια εννέα Επαρχίες του Βελγίου.

Η οργάνωση των Επαρχιών και των Δήμων ρυθμίζεται με σειρά νόμων, διεπομένων συνήθως υπό των αυτών αρχών, όπως:

Άμεσης εκλογής των Μελών των Επαρχιακών και Δημοτικών Συμβουλίων.

Αποκέντρωσης αρμοδιοτήτων της Κεντρικής Κυβέρνησης προς Περιφερειακά Όργανα.

Αρμοδιότητας των Επαρχιακών και Δημοτικών Συμβουλίων επί θεμάτων τοπικού ενδιαφέροντος κ.ά.

Αρμοδιότητες Μειζόνων Περιοχών Αρμοδιότητας Δήμων.

¹¹ Βλ. και www.belgium.be.

Οι 589 Δήμοι του Βελγίου με βάση τα οικεία άρθρα (31 και 108), του ισχύοντος Συντάγματος, έχουν αποκλειστική αρμοδιότητα επί των τοπικών υποθέσεων και υπό προϋποθέσεις ασκούν αρμοδιότητες, ανατιθέμενες κατά περίπτωση υπό του Κράτους (δοτές αρμοδιότητες), όπως π.χ. τήρησης αρχείων Ληξιαρχείου κ.ά.

Τα έσοδα των Περιφερειών, των Επαρχιών και των Δήμων προέρχονται κυρίως εκ κρατικών επιχορηγήσεων¹².

Γαλλία

Ο πληθυσμός της Γαλλίας ανήρχετο το έτος 2012 σε 63.600.000 κατοίκους.

Το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν ανήλθε το ίδιο έτος σε 2.732.000.000.000, το κατά κεφαλήν Α.Ε.Π. σε 42.956 δολλ., ο ρυθμός ανάπτυξης σε 1% και ο πληθωρισμός σε 1,7%.

Με βάση το ισχύον Σύνταγμα της 4^{ης} Οκτωβρίου 1958, όπως αυτό τροποποιημένο ισχύει, ιδίως μετά την αναθεώρηση της 20^{ης} Ιουλίου 1998, (άρθρο 72), και σειρά νόμων από του έτους 1955 και εντεύθεν, το Γαλλικό Κράτος είναι οργανωμένο κατά το αποκεντρωτικό σύστημα, εμπνεόμενο από τις αρχές της Επανάστασης του έτους 1789.

Η Γαλλική Δημοκρατία συγκροτείται από την Ηπειρωτική Γαλλία, από πέντε Υπερπόντια Εδάφη (Polynesie Francaise, Nouvelle Calédonie, Wallis et Futura, Εδάφη Ανταρκτικής και Αυστραλίας) και δύο Αυτοδιοικήσεις Ειδικού Καθεστώτος (Mayotte και Saint Pierre et Miquelon).

Πέραν της Κεντρικής Διοίκησης του Κράτους προβλέπονται οι Τοπικές Αυτοδιοικήσεις της Δημοκρατίας, οι οποίες κατά το Γαλλικό Σύνταγμα, άρθρο 72, είναι οι Δήμοι, οι Νομοί και τα Υπερπόντια Εδάφη, ενώ κάθε άλλη Τοπική Αυτοδιοίκηση δημιουργείται με νόμο.

Οι πληθυσμοί αυτών των Διοικητικών Δομών διοικούνται «κατά το δοκούν» από Συμβούλια εκλεγόμενα σύμφωνα με τους όρους που προβλέπει ο εκάστοτε ισχύων νόμος.

Στους Νομούς και τα Υπερπόντια Εδάφη ο εκπρόσωπος της Κυβέρνησης έχει την ευθύνη των εθνικών συμφερόντων, του διοικητικού ελέγχου και του σεβασμού των νόμων.

¹² Άλλα θέματα βλ. στο: europa.eu.int και στο: www.almwla.org.

Το νομικό καθεστώς και η διοικητική οργάνωση των Νομών μπορούν να γίνονται αντικείμενο μέτρων προσαρμογής, που απαιτεί κατά περίπτωση η ιδιάζουσα κατάστασή τους.

Τα Υπερπόντια Εδάφη της Δημοκρατίας έχουν την ιδιαίτερη οργάνωση που απαιτούν τα ιδικά τους συμφέροντα στα πλαίσια των γενικών συμφερόντων της Δημοκρατίας. Η οργάνωση αυτή ορίζεται και τροποποιείται με νόμο, αφού προηγουμένως ερωτηθεί η ενδιαφερόμενη Τοπική Συνέλευση Υπερπόντιου Εδάφους.

Σημειώνεται, ότι οι Δήμοι (36.000 σήμερα) και οι Νομοί (96 στην Ηπειρωτική Γαλλία, 4 σε Υπερπόντια Εδάφη σήμερα) ανάγουν την γένεσή τους σε εποχές αμέσως μετά την Γαλλική Επανάσταση του έτους 1789.

Εξ άλλου, με βάση τις αναφερθείσες διατάξεις¹³ έχει εισαχθεί στην Γαλλία το έτος 1972 ο θεσμός της Περιφέρειας. Πρόκειται περί μετεξέλιξης των Περιφερειακών Υπηρεσιών των διαφόρων Υπουργείων με αρμοδιότητες επί περισσοτέρων Νομών, (είχε προηγηθεί το έτος 1956 η διαίρεση του Κράτους σε 22 (Προσωρινές) Περιφέρειες Προγραμμάτων Ανάπτυξης).

Τονίζεται, ότι σε αντίθεση με ακολουθούμενες σε άλλα Κράτη πρακτικές, στα οποία οι μεταφερόμενες από την Κεντρική Διοίκηση αρμοδιότητες δεν είναι οι ίδιες προς όλους τους Τοπικούς Οργανισμούς, στην Γαλλία¹⁴ οι μεταβιβαζόμενες κατά περίπτωση αρμοδιότητες είναι ομοιογενείς, ιδίως από το έτος 1983.

Συνεχίζεται ...

¹³ Ισχύουν και μετά την τροποποίηση του έτους 1998.

¹⁴ Βλ. και: COMMITTEE OF THE REGIONS: Regional Government in the European Union, Luxembourg, 206, p. 101.